

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Τέσσερα

Αποκαλύπτοντας τον Προφητικό Κανόνα: Κατανόηση της Διερευνητικής και της Εκτελεστικής Κρίσεως στις Έσχατες Ημέρες

Jeff Pippenger
2024-02-29

Θέτουμε σε εφαρμογή τον προφητικό κανόνα που προσδιορίστηκε από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα στο έργο Του της αποσφραγίσεως των τελευταίων έξι εδαφίων του Δανιήλ ένδεκα, κατά τον «καιρό του τέλους», το 1989, όταν η Σοβιετική Ένωση σαρώθηκε από μια μυστική συμμαχία μεταξύ του Ronald Reagan και του πάπα της Ρώμης. Έχουμε δείξει ότι οι τριπλές εφαρμογές της Ρώμης και η πτώση της Βαβυλώνας ταυτοποιούν τη γυναίκα και το θηρίο επάνω στο οποίο ιππεύει και επί του οποίου βασιλεύει στην Αποκάλυψη δεκαεπτά.

Η απεικόνιση της γυναίκας και του θηρίου στα κεφάλαια δεκαεπτά και δεκαοκτώ προσδιορίζει την προοδευτική κρίση την οποία ο Θεός επιφέρει επί της Σύγχρονης Βαβυλώνας, αρχίζοντας με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής και διαρκώντας έως ότου ο Μιχαήλ αναλάβει και λήξει η ανθρώπινη περίοδος δοκιμασίας. Η χρονική αυτή περίοδος σηματοδοτεί το πρώτο μέρος της Εκτελεστικής Κρίσεως του Θεού, η οποία επιτελείται με ανάμειξη του ελέους Του. Έπειτα, με τις επτά τελευταίες πληγές, κανένα έλεος δεν αναμειγνύεται με τις κρίσεις Του. Τα δύο αυτά στάδια έχουν επίσης συναχθεί στην Ανακριτική Κρίση, η οποία άρχισε στις 22 Οκτωβρίου 1844. Η ανακριτική κρίση άρχισε με την εξέταση και κρίση των νεκρών, και στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 άρχισε η ανακριτική κρίση των ζώντων.

Η κρίση των ζώντων διαιρείται επίσης σε δύο περιόδους, με την πρώτη να αρχίζει στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, με την εξέταση και την κρίση εκείνων που είναι υποψήφιοι να συγκαταλεχθούν μεταξύ των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, διότι η κρίση αρχίζει από τον οίκο του Θεού. Η ερευνητική κρίση των νεκρών πραγματοποιήθηκε μόνον επί εκείνων των οποίων τα ονόματα είχαν, κάποια στιγμή στη ζωή τους, καταγραφεί στο βιβλίο της ζωής. Τα ονόματα των νεκρών που είχαν γραφεί και καταχωρισθεί συγκρίνονταν κατόπιν με το βιβλίο των αμαρτιών. Εάν είχαν αμαρτίες ανομολόγητες, τα ονόματά τους αφαιρούνταν από το βιβλίο της ζωής. Η ερευνητική κρίση των ζώντων προσδιορίζεται ως αρχίζουσα από τον οίκο του Θεού, ενώ στην ερευνητική κρίση των νεκρών δεν χρειαζόταν κανένας τέτοιος προσδιορισμός.

Στην ανακριτική κρίση των ζώντων, ο Λόγος του Θεού ήταν προσεκτικός να προσδιορίσει ότι η κρίση εκείνη, κατά τον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, άρχισε από την Ιερουσαλήμ, η οποία είναι η εκκλησία του Θεού. Η Αγία Γραφή παρέχει μια δεύτερη άμεση μαρτυρία γι' αυτό το γεγονός.

Διότι ήλθε ο καιρός να αρχίσει η κρίση από τον οίκο του Θεού· και εάν αρχίζει πρώτα από εμάς, ποιο θα είναι το τέλος εκείνων που δεν υπακούουν στο ευαγγέλιο του Θεού; Α' Πέτρου 4:17.

Η κρίση των ζώντων αρχίζει από την Ιερουσαλήμ, τον οίκο του Θεού, και υπάρχει συγκεκριμένος χρόνος κατά τον οποίο αρχίζει αυτή η κρίση. Η κρίση των ζώντων αρχίζει στην Ιερουσαλήμ όταν ο γραμματεὺς με το μελανοδοχείο διαβαίνει μέσα από την Ιερουσαλήμ και θέτει σημεῖο επάνω στους ἀνδρες και στις γυναῖκες που στενάζουν και βοοῦν εξαιτίας των βδελυγμάτων που γίνονται στην ἐκκλησία και ἐπίσης στη γη.

Η τάξη που δεν υπακούει στο εὐαγγέλιο προσδιορίζεται στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο επτά, σε ἀντίθεση προς τους εκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, όπου ο Ἰωάννης ἐκεῖ τους προσδιορίζει ως το μεγάλο πλῆθος. Το μεγάλο πλῆθος ἀντιπροσωπεύει μια τάξη ζώντων ψυχῶν που κρίνονται κατὰ την περίοδο της κρίσεως των ζώντων, οι οποίες δεν ἔχουν υπακούσει πλήρως στον νόμο του Θεού, διότι ἐλάτρευαν κατὰ την παπική ἡμέρα του ἡλίου. Κατὰ τον προσεχὴ νόμο της Κυριακῆς στις Ἡνωμένες Πολιτείες, ἐκεῖνοι που ἔχουν σφραγισθεῖ ἀπὸ τον ἄγγελο με το γραφικὸν μελανοδοχεῖον στο κεφάλαιο ἐννέα του Ἰεζεκιήλ, πράγμα το οποίο εἶναι ἐπίσης η σφράγιση του κεφαλαίου επτά της Αποκαλύψεως, υψώνονται ως σημαία. Τότε ἐκεῖνοι που ἐπὶ του παρόντος δεν υπακούουν στο εὐαγγέλιο θα κληθῶν να λογοδοτήσουν ως προς το Σάββατο της εβδόμης ἡμέρας.

«Οἱ Χριστιανοὶ ὅμως των παρελθουσῶν γενεῶν τηρούσαν την Κυριακὴν, νομίζοντας ὅτι ἔτσι τηρούσαν το βιβλικὸ Σάββατο· και υπάρχουν τώρα ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ σε κάθε ἐκκλησία, μη ἐξαιρουμένης της Ρωμαιοκαθολικῆς κοινότητος, οι οποίοι εὐλικρινά πιστεύουν ὅτι η Κυριακὴ εἶναι το θεόθεν ὀρισμένο Σάββατο. Ο Θεὸς δέχεται την εὐλικρίνεια του σκοποῦ τους και την ἀκεραιότητά τους ἐνώπιόν Του. Ὄταν ὅμως η τήρηση της Κυριακῆς ἐπιβληθεῖ διὰ νόμου και ο κόσμος φωτισθεῖ σχετικὰ με την υποχρέωση του ἀληθινοῦ Σαββάτου, τότε ὅποιος παραβαίνει την ἐντολή του Θεοῦ, για να υπακούσει σε ἕνα πρόσταγμα που δεν ἔχει ἀνώτερη ἐξουσία ἀπὸ ἐκείνη της Ρώμης, θα τιμᾷ ἔτσι τον παπισμὸν υπεράνω του Θεοῦ. Αποδίδει φόρο τιμῆς στη Ρώμη και στην ἐξουσία που ἐπιβάλλει το θεσμὸ που θέσπισε η Ρώμη. Προσκυνεῖ το θηρίο και την εἰκόνα του. Καθὼς τότε οι ἀνθρώποι ἀπορρίπτουν το θεσμὸ τον οποίο ο Θεὸς ἔχει δηλώσει ως σημεῖο της ἐξουσίας Του και τιμῶν ἀντ' αὐτοῦ ἐκεῖνο που η Ρώμη ἔχει ἐπιλέξει ως ἔμβλημα της υπεροχῆς της, θα ἀποδεχθῶν ἔτσι το σημεῖο της υποταγῆς στη Ρώμη — «το χάραγμα του θηρίου». Και μόνον ὅταν το ζήτημα τεθεῖ ἔτσι καθαρὰ ἐνώπιον του λαοῦ και αὐτοὶ κληθῶν να ἐπιλέξουν ἀνάμεσα στις ἐντολές του Θεοῦ και στις ἐντολές των ἀνθρώπων, ἐκεῖνοι που ἐξακολουθοῦν να παραβαίνουν θα λάβουν «το χάραγμα του θηρίου».» Η Μεγάλη Διαμάχη, 449.

Το σημεῖο ἐκείνων που εἶναι σφραγισμένοι εἶναι ἐκεῖνο που καλεῖ σε υπακοή ὅσους δεν υπακούουν στο εὐαγγέλιο.

Και ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θὰ ὑπάρχει ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, ἡ ὁποία θὰ σταθῆ ὡς σημαία τῶν λαῶν· πρὸς αὐτήν θὰ προστρέξουν τὰ ἔθνη· και ἡ ἀνάπαυσις του θὰ εἶναι ἔνδοξη. Και θὰ συμβῆ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐκτείνῃ πάλιν τὴν χεῖρά του διὰ δευτέραν φοράν, διὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὸ ὑπόλειμμα τοῦ λαοῦ του, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπομείνῃ, ἀπὸ τὴν Ἀσσυρίαν, και ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, και ἀπὸ τὴν Παθρῶς, και ἀπὸ τὴν Χους, και ἀπὸ τὸ Αἰλάμ, και ἀπὸ τὴν Σεναάρ, και ἀπὸ τὴν Αἰμάθ, και ἀπὸ τὰς νήσους τῆς θαλάσσης. Και θὰ ὑψώσῃ σημαίαν διὰ τὰ ἔθνη, και θὰ συναζῆ τοὺς ἐκβεβλημένους τοῦ Ἰσραὴλ, και θὰ συγκεντρώσῃ τοὺς διεσπαρμένους τοῦ Ἰουδα ἀπὸ τὰ τέσσερα πέρατα τῆς γῆς. Ἡσαΐας 11:10–12.

Όσοι επί του παρόντος δεν υπακούουν στο ευαγγέλιο κρίνονται ενώ ζουν, αλλά η κρίση τους πρέπει να ακολουθήσει την ανακριτική κρίση των ζώντων εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, διότι μπορούν να προειδοποιηθούν μόνον βλέποντας άνδρες και γυναίκες με τη σφραγίδα του Θεού κατά την κρίση του επικείμενου νόμου της Κυριακής.

«Το έργο του Αγίου Πνεύματος είναι να ελέγχει τον κόσμο περί αμαρτίας, περί δικαιοσύνης και περί κρίσεως. Ο κόσμος μπορεί να προειδοποιηθεί μόνο βλέποντας εκείνους που πιστεύουν την αλήθεια να αγιάζονται διά της αληθείας, να ενεργούν βάσει υψηλών και αγίων αρχών, δείχνοντας, με υψηλή και εξυψωμένη έννοια, τη διαχωριστική γραμμή μεταξύ εκείνων που τηρούν τις εντολές του Θεού και εκείνων που τις καταπατούν υπό τους πόδας τους. Ο αγιασμός του Πνεύματος καθιστά εμφανή τη διαφορά μεταξύ εκείνων που έχουν τη σφραγίδα του Θεού και εκείνων που τηρούν μία νόθη ημέρα αναπαύσεως. Όταν έλθει η δοκιμασία, θα καταδειχθεί καθαρά ποιο είναι το χάραγμα του θηρίου. Είναι η τήρηση της Κυριακής. Εκείνοι που, αφού άκουσαν την αλήθεια, εξακολουθούν να θεωρούν αυτήν την ημέρα ως αγία, φέρουν την υπογραφή του ανθρώπου της αμαρτίας, ο οποίος εστοχάσθη να μεταβάλει καιρούς και νόμους.» Bible Training School, December 1, 1903.

Η εκτελεστική κρίση, όπου επιτελείται το έργο του τρίτου Ηλία, αρχίζει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Αποτελείται από δύο χρονικές περιόδους· στην πρώτη περίοδο οι κρίσεις του Θεού είναι αναμειγμένες με έλεος για όσους δεν υπακούουν τώρα στο ευαγγέλιο, και έπειτα ακολουθούν οι επτά τελευταίες πληγές, οι οποίες εκχέονται χωρίς έλεος.

«Η περίοδος της δοκιμασίας δεν θα διαρκέσει πολύ ακόμη. Τώρα ο Θεός αποσύρει από τη γη το συγκρατητικό Του χέρι. Για πολύ καιρό μιλούσε σε άνδρες και γυναίκες μέσω της ενέργειας του Αγίου Του Πνεύματος· αλλά αυτοί δεν έδωσαν προσοχή στην κλήση. Τώρα μιλά στον λαό Του, και στον κόσμο, με τις κρίσεις Του. Ο καιρός αυτών των κρίσεων είναι καιρός ελέους για εκείνους που δεν είχαν ακόμη την ευκαιρία να μάθουν ποια είναι η αλήθεια. Με τρυφερότητα θα επιβλέψει ο Κύριος επάνω τους. Η καρδιά Του της ευσπλαχνίας συγκινείται· το χέρι Του είναι ακόμη απλωμένο για να σώσει. Μεγάλα πλήθη θα γίνουν δεκτά στην ποιμνη της ασφάλειας, οι οποίοι κατά τις έσχατες αυτές ημέρες θα ακούσουν την αλήθεια για πρώτη φορά». Review and Herald, November 22, 1906.

Εκείνοι που δεν υπακούουν στο ευαγγέλιο είναι τα «άλλα πρόβατα», τα οποία ο Ιησούς υποσχέθηκε να καλέσει, και θα ακούσουν τη φωνή Του όταν τους καλέσει.

Και άλλα πρόβατα έχω, τα οποία δεν είναι από αυτήν την αυλήν· και εκείνα πρέπει να φέρω, και θα ακούσουν τη φωνή μου· και θα γίνει μία ποιμνη, εις ποιμήν. Ιωάννης 10:16.

Η «φωνή» που ακούουν είναι η δεύτερη «φωνή» του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, η οποία κράζει δυνατά κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, όταν η κρίση της μεγάλης πόρνης διπλασιάζεται, διότι έχει γεμίσει το δοκιμαστικό ποτήρι της αμαρτίας της.

«Ο προφήτης λέγει: “Είδα άλλον άγγελον να καταβαίνει από τον ουρανό, έχοντα μεγάλη εξουσία· και η γη εφωτίσθη από τη δόξα αυτού. Και έκραξε δυνατά με ισχυρή φωνή, λέγοντας: Έπεσε, έπεσε η Βαβυλώνα η μεγάλη, και έγινε κατοικητήριο δαιμονίων” (Αποκάλυψις 18:1, 2). Αυτό είναι το ίδιο μήνυμα που δόθηκε από τον δεύτερο άγγελο. Έπεσε

η Βαβυλώνα, “διότι επότισε πάντα τα έθνη εκ του οίνου του θυμού της πορνείας αυτής” (Αποκάλυψις 14:8). Τι είναι αυτός ο οίνος;—Οι ψευδείς διδασκαλίες της. Έδωσε στον κόσμο ένα ψευδές σάββατο αντί του Σαββάτου της τετάρτης εντολής, και επανέλαβε το ψεύδος που ο Σατανάς είπε πρώτος στην Εύα στην Εδέμ—τη φυσική αθανασία της ψυχής. Πολλές συγγενείς πλάνες έχει διαδώσει παντού, “διδάσκουσα ως διδασκαλία εντάλματα ανθρώπων” (Ματθαίος 15:9).»

«Όταν ο Ιησούς άρχισε τη δημόσια διακονία Του, καθάρισε τον Ναό από τη βέβηλη ιεροσουλία του. Ανάμεσα στις τελευταίες πράξεις της διακονίας Του ήταν ο δεύτερος καθαρισμός του Ναού. Έτσι, στο τελευταίο έργο για την προειδοποίηση του κόσμου, απευθύνονται δύο διακεκριμένες κλήσεις προς τις εκκλησίες. Το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου είναι: “Έπεσε, έπεσε η Βαβυλώνα, η μεγάλη πόλη, επειδή έκανε όλα τα έθνη να πιουν από το κρασί του θυμού της πορνείας της” (Αποκάλυψη 14:8). Και στην ισχυρή κραυγή του μηνύματος του τρίτου αγγέλου ακούγεται μία φωνή από τον ουρανό να λέει: “Εξέλθετε απ’ αυτήν, λαέ μου, για να μη γίνετε συμμετοχοί στις αμαρτίες της και για να μη λάβετε από τις πληγές της. Διότι οι αμαρτίες της έφθασαν έως τον ουρανό, και ο Θεός ενθυμήθηκε τις ανομίες της” (Αποκάλυψη 18:4, 5).» Selected Messages, βιβλίο 2, 118.

Κατά τον προσεχή νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες αρχίζει η προοδευτική εκτελεστική κρίση επί της Σύγχρονης Βαβυλώνας, και η τελευταία περίοδος της κρίσεως των ζώντων ξεκινά καθώς οι δύο κρίσεις αλληλεπικαλύπτονται. Ο τρίτος αγγελιοφόρος, ο οποίος προετοιμάζει την οδό για το έργο του Αγγελιοφόρου της Διαθήκης, αντιπροσωπεύει το έργο κατά τον καιρό της κρίσεως των ζώντων, η οποία άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και τελειώνει όταν ο τελευταίος από εκείνους που επί του παρόντος δεν υπακούουν στο ευαγγέλιο ακούσει τη δεύτερη φωνή του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης και εξέλθει από τη Βαβυλώνα. Το έργο αυτό προσδιορίζει τον εξαγνισμό και την εκκαθάριση του ναού των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων κατά την αρχή της διακονίας του αγγελιοφόρου που προετοιμάζει την οδό, και έπειτα μία εκκαθάριση και εξαγνισμό του ναού του μεγάλου πλήθους κατά το τέλος της διακονίας του αγγελιοφόρου που προετοιμάζει την οδό για τον Αγγελιοφόρο της Διαθήκης.

Κατά τον νόμο της Κυριακής που σύντομα έρχεται, η εκδήλωση της δύναμης του Θεού που έλαβε χώρα κατά την Πεντηκοστή επαναλαμβάνεται.

«Κανείς από εμάς δεν θα λάβει ποτέ τη σφραγίδα του Θεού, όσο ο χαρακτήρας μας φέρει επάνω του έστω και μία κηλίδα ή έναν μώμο. Εναπόκειται σε εμάς να διορθώσουμε τα ελαττώματα του χαρακτήρα μας, να καθарίσουμε τον ναό της ψυχής από κάθε μίσημα. Τότε η όψιμη βροχή θα πέσει επάνω μας, όπως η πρώτη βροχή έπεσε επάνω στους μαθητές κατά την Ημέρα της Πεντηκοστής...»

«Τι κάνετε, αδελφοί, στο μεγάλο έργο της προετοιμασίας; Εκείνοι που ενώνονται με τον κόσμο λαμβάνουν το κοσμικό πρότυπο και προετοιμάζονται για το χάραγμα του θηρίου. Εκείνοι που δεν εμπιστεύονται τον εαυτό τους, που ταπεινώνονται ενώπιον του Θεού και καθαρίζουν τις ψυχές τους υπακούοντας στην αλήθεια, αυτοί λαμβάνουν το ουράνιο πρότυπο και προετοιμάζονται για τη σφραγίδα του Θεού στα μέτωπά τους. Όταν εκδοθεί το διάταγμα και επιβληθεί η σφραγίδα, ο χαρακτήρας τους θα παραμείνει καθαρός και άσπιλος στην

αιωνιότητα.» Testimonies, τόμος 5, 214, 216.

Εδώ είναι που θα μπορούσε κανείς να προσκόψει σε μια φαινομενική ασυμφωνία στον προφητικό Λόγο, αν και δεν είναι αναγκαίο να το πράξει. Κατά την Πεντηκοστή, στον καιρό των μαθητών, το μήνυμα που ενδυναμώθηκε δεν μεταφέρθηκε στους Εθνικούς, οι οποίοι είναι εκείνοι που δεν υπακούουν στο ευαγγέλιο κατά τον επικείμενο κυριακάτικο νόμο. Το μήνυμα που ενδυναμώθηκε κατά την Πεντηκοστή μεταφέρθηκε στον αρχαίο Ισραήλ, ο οποίος για άλλα τριάμισι χρόνια βρισκόταν ακόμη στον τελικό καιρό της δοκιμασίας του.

Εβδομήκοντα εβδομάδες είναι ορισμένες επί του λαού σου και επί της αγίας πόλεώς σου, για να συντελεσθεί η παράβαση, και να τεθεί τέλος στις αμαρτίες, και να γίνει εξιλέωση για την ανομία, και να εισαχθεί αιώνια δικαιοσύνη, και να σφραγισθούν η όραση και η προφητεία, και να χρισθεί ο Άγιος των αγίων. Δανιήλ 9:24.

Το μήνυμα που έλαβε δύναμη κατά την Πεντηκοστή δεν θα μεταφερόταν σε όσους δεν υπάκουσαν στο ευαγγέλιο παρά μόνον όταν ο Στέφανος λιθοβολήθηκε, το έτος 34. Η Αδελφή Γουάιτ συχνά επισημαίνει αυτό το γεγονός.

«Τότε», είπε ο άγγελος, «θα βεβαιώσει τη διαθήκη με πολλούς για μία εβδομάδα [επτά έτη]». Για επτά έτη αφότου ο Σωτήρας άρχισε τη διακονία Του, το ευαγγέλιο επρόκειτο να κηρυχθεί ιδιαιτέρως στους Ιουδαίους· επί τριάμισι έτη από τον Ίδιο τον Χριστό, και κατόπιν από τους αποστόλους. «Στο μέσον της εβδομάδας θα παύσει τη θυσία και την προσφορά.» Δανιήλ 9:27. Την άνοιξη του 31 μ.Χ., ο Χριστός, η αληθινή θυσία, προσφέρθηκε στον Γολγοθά. Τότε το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη στα δύο, δείχνοντας ότι η ιερότητα και η σημασία της θυσιαστικής λατρείας είχαν εκλείψει. Είχε έλθει ο καιρός να παύσουν η επίγεια θυσία και η προσφορά.

«Η μία εβδομάδα — επτά έτη — έληξε το μ.Χ. 34. Τότε, με τον λιθοβολισμό του Στεφάνου, οι Ιουδαίοι επισφράγισαν οριστικά την απόρριψή τους του ευαγγελίου· οι μαθητές, που διασκορπίστηκαν εξαιτίας του διωγμού, “διήλθον εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον” (Πράξεις 8:4)· και λίγο αργότερα, ο Σαύλος ο διώκτης μεταστράφηκε και έγινε ο Παύλος, ο απόστολος των εθνών.» Η Ζωή του Χριστού, 233.

Το μήνυμα το οποίο ενδυναμώθηκε κατά την Πεντηκοστή, πενήντα ημέρες μετά την ανάσταση του Χριστού, αντιστοιχεί προς τον νόμο της Κυριακής, όπου το ευαγγέλιο καλεί τα άλλα πρόβατα του Χριστού να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα· εντούτοις, μόνον τριάμισι έτη μετά τον σταυρό οι Ιουδαίοι «επισφράγισαν την απόρριψή τους του ευαγγελίου», και τότε το μήνυμα μεταφέρθηκε στους Εθνικούς, οι οποίοι ήσαν εκείνοι που έως τότε δεν είχαν υπακούσει στο ευαγγέλιο. Η φαινομενική αντίφαση μεγεθύνεται από τον προσδιορισμό ότι το 34 μ.Χ. οι Ιουδαίοι επισφράγισαν την απόρριψή τους του ευαγγελίου, διότι η Sister White λέγει διαφορετικά.

«Εφόσον ολόκληρη η τελετουργική οικονομία ήταν συμβολική του Χριστού, δεν είχε καμία αξία χωριστά από Αυτόν. Όταν οι Ιουδαίοι επισφράγισαν την απόρριψη του Χριστού παραδίδοντάς Τον στον θάνατο, απέρριψαν όλα όσα έδιναν σημασία στον ναό και στις υπηρεσίες του. Η ιερότητά του είχε αποχωρήσει. Ήταν καταδικασμένος σε καταστροφή. Από εκείνη την ημέρα οι θυσιαστικές προσφορές και η υπηρεσία που συνδεόταν με αυτές ήταν

χωρίς νόημα. Όπως η προσφορά του Κάιν, δεν εξέφραζαν πίστη στον Σωτήρα. Θανατώνοντας τον Χριστό, οι Ιουδαίοι, στην πραγματικότητα, κατέστρεψαν τον ναό τους. Όταν ο Χριστός σταυρώθηκε, το εσωτερικό καταπέτασμα του ναού σχίστηκε στα δύο από πάνω έως κάτω, σημαίνοντας ότι η μεγάλη τελική θυσία είχε προσφερθεί και ότι το σύστημα των θυσιαστικών προσφορών είχε φθάσει για πάντα στο τέλος του.» Η Ζωή του Χριστού, 165.

Σφράγισαν οι Ιουδαίοι την απόρριψή τους του ευαγγελίου κατά τον λιθοβολισμό του Στεφάνου ή κατά τον σταυρό του Χριστού; Αυτή η φαινομενική αντίφαση συνδέεται με τη φαινομενική αντίφαση της ταύτισης της εκδήλωσης της δυνάμεως του Θεού κατά την Πεντηκοστή με τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής.

Σκοπεύουμε να διευθετήσουμε τη φαινομενική αυτή αντίφαση στο επόμενο άρθρο, αλλά επιθυμώ να υπενθυμίσω ότι ο σκοπός αυτής της συγκεκριμένης εξέτασης βασίζεται στο γεγονός, το οποίο προσδιορίζεται από τους προφήτες, ότι ο λαός του Θεού της Λαοδικείας κατά τις έσχατες ημέρες δεν κατανοεί την κρίση. Αφιερώσαμε χρόνο για να εξετάσουμε τις διάφορες περιόδους και τους σκοπούς της κρίσεως, ώστε να είμαστε σαφείς ως προς το πώς τόσο η ανακριτική όσο και η εκτελεστική κρίση συγκλίνουν αμφοτέρως στον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Για να διακρίνουμε την αποκάλυψη που συνδέεται με τις φαινομενικές αντιφάσεις που μόλις επισημάναμε, ήταν αναγκαίο να εξεταστούν αυτά τα στοιχεία.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Οι Ρωμαιοκαθολικοί αναγνωρίζουν ότι η αλλαγή του Σαββάτου έγινε από την εκκλησία τους, και επικαλούνται αυτήν ακριβώς την αλλαγή ως απόδειξη της υπέρτατης εξουσίας της εκκλησίας. Δηλώνουν ότι, τηρώντας την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως Σάββατο, οι Προτεστάντες αναγνωρίζουν τη δύναμή της να νομοθετεί σε θεία ζητήματα. Η Ρωμαϊκή εκκλησία δεν έχει απεμπολήσει την αξίωσή της περί αλαθήτου· και όταν ο κόσμος και οι Προτεστάντικές εκκλησίες αποδέχονται ένα νόθο Σάββατο δικής της επινόησης, ενώ απορρίπτουν το Σάββατο του Ιεχωβά, κατ' ουσίαν αναγνωρίζουν αυτήν την αξίωση. Μπορεί να επικαλούνται την αυθεντία για αυτήν την αλλαγή, αλλά η πλάνη του συλλογισμού τους διακρίνεται εύκολα. Ο παπικός είναι αρκετά οξυδερκής ώστε να βλέπει ότι οι Προτεστάντες εξαπατούν τους εαυτούς τους, κλείνοντας εκουσίως τα μάτια τους στα γεγονότα της υπόθεσης. Καθώς ο θεσμός της Κυριακής κερδίζει εύνοια, εκείνος χαίρεται, αισθανόμενος βέβαιος ότι τελικά θα φέρει ολόκληρο τον Προτεστάντικό κόσμο υπό τη σημαία της Ρώμης.»

«Η αλλαγή του Σαββάτου είναι το σημείο ή το χάραγμα της εξουσίας της Ρωμαϊκής εκκλησίας. Εκείνοι που, κατανοώντας τις αξιώσεις της τέταρτης εντολής, επιλέγουν να τηρούν το ψευδές Σάββατο αντί του αληθινού, αποδίδουν έτσι φόρο τιμής σε εκείνη τη δύναμη από την οποία και μόνον έχει επιβληθεί. Το χάραγμα του θηρίου είναι το παπικό Σάββατο, το οποίο έχει γίνει αποδεκτό από τον κόσμο στη θέση της ημέρας που όρισε ο Θεός.»

«Όμως ο καιρός για να λάβει κανείς το χάραγμα του θηρίου, όπως ορίζεται στην προφητεία, δεν έχει ακόμη έλθει. Ο καιρός της δοκιμασίας δεν έχει ακόμη φθάσει. Υπάρχουν αληθινοί Χριστιανοί σε κάθε εκκλησία, χωρίς να εξαιρείται η Ρωμαιοκαθολική κοινωνία. Κανείς δεν καταδικάζεται προτού λάβει το φως και δει την υποχρέωση της τέταρτης εντολής. Όταν όμως εκδοθεί το διάταγμα που θα επιβάλλει το πλαστό Σάββατο, και όταν η δυνατή κραυγή του

τρίτου αγγέλου προειδοποιήσει τους ανθρώπους εναντίον της προσκύνησης του θηρίου και της εικόνας του, τότε η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο ψεύδος και την αλήθεια θα χαραχθεί καθαρά. Τότε όσοι εξακολουθούν ακόμη στην παράβαση θα λάβουν το χάραγμα του θηρίου στα μέτωπά τους ή στα χέρια τους.

«Με ταχεία βήματα πλησιάζουμε αυτή την περίοδο. Όταν οι Προτεσταντικές εκκλησίες ενωθούν με την κοσμική εξουσία για να στηρίξουν μια ψευδή θρησκεία, αντιτασσόμενοι στην οποία οι πρόγονοί τους υπέμειναν τον σφοδρότερο διωγμό, τότε το παπικό Σάββατο θα επιβληθεί με τη συνδυασμένη εξουσία εκκλησίας και κράτους. Θα υπάρξει εθνική αποστασία, η οποία θα καταλήξει μόνο σε εθνική καταστροφή.» Bible Training School, February 2, 1913.